

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 297/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Sa 13/2018-68 zo 4. decembra 2018 a č. k. 7 Sa 13/2018-60 z 23. októbra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronicky 1. marca 2019, doplnenou 11. marca 2019, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. V petite ústavnej sťažnosti navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia všeobecného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň požaduje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu vzťahujúceho sa na prerokovanú vec vyplýva, že sťažovateľ (ďalej aj „žalobca“) sa správnou žalobou proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy doručенou krajskému súdu 30. mája 2018 domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, krajského dopravného inšpektorátu (ďalej len „žalovaný“). Konanie bolo krajským súdom vedené pod sp. zn. 7 Sa 13/2018. V predmetnom konaní súd výzvou č. k. 7 Sa 13/2018-35 z 10. júla 2018 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku v sume 35 eur v lehote 10 dní od doručenia výzvy s poučením, že ak nebude súdny poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku

za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Ďalej uznesením č. k. 7 Sa 13/2018-37 z 10. augusta 2018 krajský súd vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní predložil splnomocnenie oprávňujúce konať poverenú advokátku [REDAKOVANÉ] v konaní pred správnym súdom vo veci podanej správnej žaloby a súčasne rovnopis podanej žaloby, ktorý musí byť vlastnoručne podpísaný žalobcom, resp. ustanovenou právnou zástupkyňou, a to na konci predmetnej listiny. Uznesenie spolu s výzvou boli právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené do vlastných rúk 23. júla 2018 na adresu miesta výkonu advokácie.

3. Podaním z 10. augusta 2018, doručeným súdu 14. augusta 2018, požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa o odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku (ako aj lehoty na predloženie splnomocnenia a rovnopisu podanej žaloby s vlastnoručným podpisom príslušnej osoby) z dôvodu jej práceneschopnosti trvajúcej od 11. júla 2018 do 7. augusta 2018, čo preukázala potvrdením ošetrojúceho lekára, a súčasne súdu oznámila, že súdny poplatok bol zaplatený 10. augusta 2018 bankovým prevodom. Súčasťou podania bol rovnopis žaloby podpísaný právnou zástupkyňou sťažovateľa a ním udelené splnomocnenie na zastupovanie v predmetnom konaní.

4. Keďže krajský súd zistil, že súdny poplatok nebol v určenej lehote zaplatený, uznesením č. k. 7 Sa 13/2018-60 z 23. októbra 2018, ktoré vydal vyšší súdny úradník (ďalej aj „uznesenie o zastavení konania“), konanie o správnej žalobe sťažovateľa zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dočasnú pracovnú neschopnosť právnej zástupkyne žalobcu súd nepovažoval za okolnosť, ktorá by mohla brániť zastaveniu konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.

5. V odôvodnení predmetného uznesenia súd konštatoval, že žalobcovi vznikla poplatková povinnosť už podaním správnej žaloby, keď sa stal poplatok splatným. Ďalej uviedol, že *«právna úprava vo veci platenia súdnych poplatkov a následkov ich nezaplatenia neponúka nijakú „ochrannú“ [správne má byť „ochranu“, pozn.] „hodnú osobitného zreteľa“ okolnosť, ktorá by vylučovala možnosť uplatnenia zákonného následku v prípade, že súdny poplatok nie je zaplatený v určenej lehote»*. Napokon súd uzavrel, že poplatkovú povinnosť mohol splniť žalobca osobne, keďže nejde o úkon vyhradený výslovne jeho právnenému zástupcovi a poplatníkom je podľa zákona o súdnych poplatkoch sám účastník konania.

6. Proti uzneseniu o zastavení konania sa sťažovateľ bránil podaním sťažnosti, ktorú krajský súd konajúci sudcom uznesením č. k. 7 Sa 13/2018-68 zo 4. decembra 2018 (ďalej aj „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“) zamietol podľa § 161 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania o sťažnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutým uzneseniam všeobecného súdu argumentuje v nasledujúcich argumentačných celkoch:

a) krajský súd rozhodol o zastavení konania bez toho, aby rozhodol o jeho žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku; navyše, žiadosť v časti, ktorou právna zástupkyňa požiadala o odpustenie zmeškania lehoty na doručenie plnomocnenstva a rovnopisu

žaloby, bola naďalej považovaná za kladne vybavenú, keďže na základe týchto listín súd konal vo veci s právnou zástupkyňou sťažovateľa,

b) uznesenie o zastavení konania je nesprávne, nezákonné a v rozpore s judikatúrou ústavného súdu, konkrétne s jeho uznesením č. k. IV. ÚS 92/2018-7 z 1. februára 2018,

c) zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bolo učené po začatí konania vo veci samej (po doručení dupliky a repliky), teda v rozpore s § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch,

d) krajský súd mal jeho sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania vyhovieť, pretože bola dôvodná s ohľadom na tú skutočnosť, že tú istú skutkovú okolnosť (praceneschopnosť právnej zástupkyne) považoval za príčinnú súvislosť so zmeškaným doručením plnomocenstva a dopodpísanej žaloby,

e) krajský súd mu odňal možnosť domáhať sa svojho práva na súde a práva konať, pretože bezdôvodne konanie zastavil napriek tomu, že súdny poplatok bol zaplatený, síce s omeškaním, ale z ospravedlniteľného dôvodu, ktorý ho vylúčil z vykonania úkonu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavná sťažnosť sťažovateľa nebola po jej doručení pridelená sudcovi spravodajcovi, až následne 17. októbra 2019 bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi, ktorý je členom prvého senátu ústavného súdu. Prvý senát ústavného súdu rozhoduje v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 v zložení Rastislav Kaššák (predseda senátu), sudkyňa Jana Baricová a sudca Miloš Maďar.

9. Predseda senátu, sudca Rastislav Kaššák, listom z 1. júla 2021 adresovaným predsedovi ústavného súdu oznámil podľa § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde existenciu dôvodu svojho vylúčenia z konania a rozhodovania v predmetnej veci a navrhol, aj keď sa necíti byť zaujatý, aby bol podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 385/2019.

10. Keďže ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 351/2021-6 zo 6. júla 2021 rozhodol, že sudca Rastislav Kaššák nie je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 385/2019, predmetná vec bola prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými bolo zastavené konanie o správnej žalobe sťažovateľa a zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o zastavení konania.

12. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu č. k. 7 Sa 13/2018-60 z 23. októbra 2018:

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu o zastavení konania, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity.

14. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 152/03, I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018, II. ÚS 273/2019).

15. Proti uzneseniu o zastavení konania, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca krajského súdu v sťažnostnom konaní. Právomoc krajského súdu, ktorý o sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 7 Sa 13/2018-68 zo 4. decembra 2018, v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o tomto uznesení, keďže sťažnosť v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa.

16. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu č. k. 7 Sa 13/2018-68 zo 4. decembra 2018:

17. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum jeho právoplatnosti (3. januára 2019, pozn.) zachovaná, keďže ústavná sťažnosť bola elektronicky zaslaná v rámci stanovenej lehoty.

18. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia o zamietnutí sťažnosti, pričom jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver krajského súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa zakladá na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli v kontexte sťažovateľom uplatnenej argumentácie v jeho sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania dostatočne, výstižne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch krajským súdom v jeho veci je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

19. Konkrétne sťažovateľ namieta, že práceneschopnosť jeho právnej zástupkyne mal súd považovať za ospravedliteľný dôvod zmeškania úkonu (zaplatenia súdneho poplatku) a nemal preto konanie zastaviť, keďže súdny poplatok bol zaplatený, aj keď s omeškaním, po ukončení dočasnej práceneschopnosti jeho právnej zástupkyne. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru sťažovateľa zastavenie konania odňatím jeho práva na súdnu ochranu, ktorú mu mal poskytnúť krajský súd v konaní o preskúmanie zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného na základe ním podanej správnej žaloby.

20. Ústavný súd po oboznámení sa s uzneseniami krajského súdu relevantnými pre posúdenie tejto veci konštatuje, že krajský súd v bode 10 uznesenia o zamietnutí sťažnosti ustálil, že sťažovateľ ako žalobca nevyužil ani jednu zo zákonom ponúknutých možností pre splnenie svojej zákonnej poplatkovej povinnosti (zaplatenie súdneho poplatku pri podaní správnej žaloby, resp. zaplatenie v dodatočnej lehote určenej súdom na základe zákona), a preto bol odôvodnený záver, že sú splnené podmienky na zastavenie konania.

21. Následne krajský súd pristúpil k posudzovaniu žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku a pri zohľadňovaní práceneschopnosti právnej zástupkyne sťažovateľa ako skutočnosti, ktorou odôvodnila zmeškanie úkonu (zaplatenia súdneho poplatku), krajský súd prezentoval názor, že bolo potrebné prihliadnuť na tú podstatnú skutočnosť, že právna zástupkyňa prevzala zásielku s výzvou na zaplatenie súdneho poplatku v čase trvania dočasnej práceneschopnosti priamo v mieste výkonu advokácie, takže nebolo preukázané, že by chod kancelárie bol ochromený natoľko, že nemohla komunikovať túto skutočnosť s klientom (sťažovateľom). Krajský súd preto dospel k záveru, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi práceneschopnosťou právnej zástupkyne, ktorú nepovažoval za okolnosť hodnú osobitného zreteľa, na základe ktorej by bolo možné ospravedlniť nespĺnenie zákonnej poplatkovej povinnosti, a nezaplatením súdneho poplatku v lehote určenej súdom.

22. V nadväznosti na uvedené sa tak sudca krajského súdu posudzujúci sťažnosť sťažovateľa stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka, že v danom prípade nastali okolnosti odôvodňujúce zastavenie konania, a v závere uznesenia č. k. 7 Sa 13/2018-68 zo 4. decembra 2018 konštatoval, že sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 161 ods. 1 SSP zamietol.

23. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je pre posúdenie veci sťažovateľa podstatné, že okolnosti súvisiace s práceneschopnosťou právnej zástupkyne sťažovateľa posúdil krajský súd ústavne udržateľným spôsobom, keď správne, v intenciách nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 92/2018, nepovažoval túto skutočnosť bez ďalšieho za ospravedliteľný dôvod, keďže v okolnostiach danej veci bolo potrebné posúdiť aj tú skutočnosť, či jej následkom bolo vylúčenie možnosti urobiť predmetný úkon.

24. Ako krajský súd správne konštatoval, výzva č. k. 7 Sa 13/2018-35 z 10. júla 2018 bola právnej zástupkyňi sťažovateľa doručená (podľa doručenky založenej v súdnom spise, pozn.) v čase jej práceneschopnosti v mieste výkonu advokácie, nie ako sťažovateľ tvrdí v ústavnej sťažnosti, že právna zástupkyňa prevzala predmetnú zásielku dodatočne u poštového doručovateľa. Z predmetnej doručenky totiž spoľahlivo vyplýva, že zásielka nebola pred jej doručením uložená na pošte, ale priamo odovzdaná právnej zástupkyňi sťažovateľa do vlastných rúk 23. júla 2018 na adrese miesta výkonu advokácie. Ústavný súd nevyklučuje, že za určitých podmienok mohol súd

postupovať tak, že by dôvod práceneschopnosti na strane právnej zástupkyne sťažovateľa uznal ako ospravedlniteľný, ale vzhľadom na všetky súdu známe skutočnosti (najmä správanie právnej zástupkyne sťažovateľa, keď v čase dočasnej práceneschopnosti preukázateľne v mieste výkonu advokácie prevzala súdnu zásielku) dôvodne nepovažoval práceneschopnosť za príčinu zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku, keďže na základe preukázaných skutkových okolností musel vziať do úvahy, či jej dôsledkom bolo v okolnostiach danej veci vylúčenie možnosti urobiť úkon.

25. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že žiadosť v časti, ktorou právna zástupkyňa požiadala o odpustenie zmeškania lehoty na doručenie plnomocenstva a rovnopisu žaloby, bola naďalej považovaná za kladne vybavenú, keďže na základe týchto listín súd konal vo veci s právnou zástupkyňou sťažovateľa, je potrebné v tejto súvislosti poukázať na tú skutočnosť, že zákon nespája so zmeškaním lehoty na doplnenie podania a odstránenie väd podania následok zastavenia konania, ako je to v prípade nezaplatenia súdneho poplatku. Podľa § 59 ods. 3 SSP ak sa v lehote určenej správnym súdom podanie nedoplní alebo neopraví, správny súd podanie odmietne uznesením; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať. Krajský súd v predmetnom konaní preto vo vzťahu k namietaným skutočnostiam postupoval v súlade so Správnym súdnym poriadkom a jeho postup možno označiť ako ústavne akceptovateľný.

26. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku neprichádzalo do úvahy z dôvodu, že súd už vo veci riadne konal, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že krajský súd v bode 13 uznesenia o zamietnutí sťažnosti reagoval aj na túto sťažovateľom prezentovanú výhradu, pričom uviedol, že procesné úkony zabezpečujúce doručenie žaloby žalovanému na vyjadrenie k nej nepredstavujú konanie vo veci samej, ktoré by inak bránilo zastaveniu konania v zmysle § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch. V tejto súvislosti krajský súd zdôraznil, že za začatie konania vo veci samej sa spravidla považuje otvorenie pojednávania a výzva súdu na prednesenie žaloby, a poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Ndob 30/2012.

27. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil, že by sa krajský súd s podanou sťažnosťou sťažovateľa vysporiadal nedostatočne. Práve naopak, krajský súd sa v napadnutom uznesení riadne zaoberal všetkými sťažnostnými námietkami sťažovateľa, ktorý na podstatné argumenty dostal zo strany krajského súdu adekvátnu odpoveď, a jeho závery o interpretácii a aplikácii § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch v sťažovateľovej veci ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

28. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery uznesenia krajského súdu č. k. 7 Sa 13/2018-68 zo 4. decembra 2018 spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

31. V závere ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ bol pri podaní ústavnej sťažnosti zastúpený advokátkou, ktorá má v súčasnosti pozastavený výkon advokácie. S prihliadnutím na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti spočívajúceho v absencii právneho zastúpenia sťažovateľa, ktorý je povinný byť počas celého konania pred ústavným súdom až do jeho rozhodnutia zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a to z dôvodu procesnej ekonomie, keďže ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku predložením novej plnej moci by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu